

Arrest

nr. 97 731 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van gemengde Arabisch-Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn Al Quds, Mosul, provincie Mosul (Centraal-Irak). Al sedert uw kindertijd zou u een liefde voor muziek hebben ontwikkeld en na verloop van tijd zou het een ware hobby van u geworden zijn. In 1998 zou u zich als zanger hebben aangesloten bij de vakbond voor artiesten in Mosul. Vervolgens zou u voor een bureau, ‘A. {...}’ genaamd, zijn beginnen werken. Samen met vier andere muzikanten die u in A. {...} leerde kennen zou u een muziekgroep hebben opgericht en jullie zouden vaak, via het bureau zijn ingehuurd om te zingen op feesten, ed. U zou ook vier keer hebben deelgenomen aan de muziekfestivals van Mosul en Babel. In 2004 zou u zich eveneens hebben aangesloten bij de muzikantenvakbond. Vanaf maart 2012 zou ‘Dawlat al Iraq al Islamiya’ zich,

via teksten en leuzen die op muren in de stad werden achtergelaten, hebben uitgesproken tegen muzikanten en hebben aangegeven dat zij moesten stoppen met muziek en zich in plaats daarvan met de Jihad dienden bezig te houden. Op 2 april 2012 zou u 's ochtends bij u thuis een dreigbrief van 'Dawlat al Iraq al Islamiya' en 'Jaish Rabotin al Haque' hebben gevonden waarin u met de dood door onthoofding zou zijn bedreigd omwille van uw werkzaamheden als muzikant/zanger. Daar ook andere mensen in uw buurt dergelijke brieven hadden ontvangen en het later was gebleken dat deze brieven afkomstig waren van criminele jongerenbendes, zou u de dreigbrief niet ernstig genomen hebben. U zou wel met uw collega's hebben overlegd alsook met de voorzitters van de artiestenvakbond en van de muzikantenunie. Ondanks hun bezorgdheid zou u toch uw werkzaamheden hebben verdergezet. Op 25 april 2012 zou u met uw moeder, uw zus en broers naar een huwelijksfeest van een verwant zijn gegaan waar u tevens diende op te treden. Uw vader zou die dag thuis gebleven zijn. Rond 18.30u zou u gemerkt hebben dat de mensen op het feest onrustig werden en uw zus zou flauwgevalen zijn. Uw familie, die via de burens had vernomen dat er een aanslag op uw woning was gepleegd en dat uw vader was doodgeschoten, zouden u niet verteld hebben wat er aan de hand was doch enkel hebben gezegd dat jullie dringend naar huis moesten komen. Daar aangekomen zou u het lichaam van uw vader hebben gevonden. Diezelfde dag zou u, met uw familie, naar uw oom in de Karama-wijk zijn gegaan. Vervolgens zouden jullie naar Telkef gegaan zijn waar jullie familie hadden. Uit schrik voor uw leven zou u op 15 mei 2012 Irak hebben verlaten en via Turkije - waar u een kleine maand zou hebben verbleven - naar België zijn gereisd. Tijdens uw verblijf in Istanbul zou u via uw broer vernomen hebben dat onbekende personen op 1 mei 2012 naar u waren komen vragen in het kantoor waar u als muzikant werkte. Op 12 juli 2012 zou u Turkije hebben verlaten en naar België zijn doorgereisd. U zou op 19 juli 2012 in België zijn aangekomen en diende op 20 juli 2012 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : een dreigbrief, de overlijdensakte van uw vader, een attest van de Iraakse Artiesten Vereniging, een aanvraag tot het verkrijgen van een lening bij de Iraakse artiestenvakbond, een lidkaart van de muzikantenvakbond en 4 foto's van uw vernielde woning. Na uw gehoor op het CGVS werd door uw advocaat nog gemeld dat er verschillende documenten van u onderweg waren van Irak naar België, maar dat deze bij het koerierbedrijf TNT verloren zijn gegaan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd betreffende uw identiteit en/of nationaliteit. Het enige identificatiestuk dat u voorlegde betreft een lidkaart van de muzikantenvakbond waarop uw (beweerde) naam staat vermeld en waarop een foto van u is bevestigd. Daar u voor het overige geen enkel identiteits- en/of nationaliteitsdocument van Irak heeft overhandigd, kan niet zonder meer worden besloten dat de persoonsgegevens vermeld op de lidkaart van de muzikantenvakbond op u betrekking hebben. De vaststelling voorts dat de federale politie, die - via de douane op de luchthaven van Luik-Bierset - in het bezit raakte van een nationaliteitsbewijs met uw foto en uw (beweerde) persoonsgegevens, na een authenticatie-onderzoek heeft vastgesteld dat het om een vervalst document gaat, versterkt bovenstaande eens te meer (zie informatie dd. 1 oktober 2012, toegevoegd aan het administratief dossier). Uit de beschikbare informatie (zie informatie in het administratief dossier) blijkt immers dat het in Irak mogelijk is om alle documenten op illegale wijze en tegen betaling te verkrijgen. Gezien de objectieve vaststellingen aangaande uw nationaliteitsbewijs én de algemeen relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten, kunnen eveneens vragen worden gesteld bij de authenticiteit van de overige stukken die u neerlegt en waarvan u zegt dat ze op u betrekking zouden hebben.

Wat er ook van zij, zonder uitspraak te doen over de waarachtigheid van uw werkzaamheden als zanger, heeft u sowieso geenszins aangetoond dat u, zoals u beweerde, tot april 2012 als muzikant/zanger in Irak heeft gewerkt. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat geen enkel van de door u voorgelegde stukken, waarmee u uw muzikale carrière wil aantonen, in staat is uw beweerde werkzaamheden tot april 2012 te staven. De lidkaart die u voorlegde dateert immers van 2004 en blijkt reeds acht jaar (!), sinds 31/12/2004, verlopen te zijn. Voorts legde u ook een document neer van de 'artiestenvakbond' doch dit attest dateert van 2002. Dit document blijkt bovendien, in tegenstelling tot wat u beweert, een scan/kopie te zijn en geen origineel. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën/scans kan aan dit document sowieso geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien is het opmerkelijk dat dit attest, dat werd uitgereikt door de artiestenvakbond, afdeling Bagdad, en gericht werd aan de afdeling Ninewa, afgestempeld werd met een stempel van de afdeling Ninewa. Logischerwijs kan worden verwacht dat een document dat werd uitgereikt door de afdeling in Bagdad ook de stempel van die specifieke afdeling zou dragen teneinde de overdracht te legaliseren. De

authenticiteit van het voorgelegde document kan dan ook betwijfeld worden. U legde voorts nog een attest voor waaruit blijkt dat u, via de artiestenvakbond, een aanvraag deed voor het verkrijgen van een lening. Dit attest is echter niet gedateerd en vermeld ook geen datum betreffende het moment waarop u die lening zou aangevraagd hebben. Het document betreft eveneens, in tegenstelling tot uw beweringen, louter een kopie en geen origineel. Los daarvan kan dit document evenmin worden weerhouden als een begin van bewijs betreffende uw werkzaamheden als muzikant tot april 2012. Gezien u verklaarde tot 25 april 2012 als muzikant/zanger in Irak te hebben gewerkt, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u meer recente documenten zou kunnen voorleggen. In tegenstelling tot uw verklaringen tijdens het gehoor dat u contact zou opnemen met uw voormalige collega's met de vraag u nog meer documenten ivm uw carrière als zanger/muzikant op te sturen (zie gehoorverslag CGVS p. 9), heeft het CGVS tot op heden niets ontvangen. Uw advocaat liet via verschillende faxen na het gehoor weten dat u nog documenten verwachtte uit Irak doch deze bleken na aankomst in België te zijn ingehouden door de politie om te worden getoetst op hun authenticiteit. Op 3 oktober 2012 stuurde uw advocaat nog een fax met de melding dat uw documenten verdwenen waren en dat de eerdere informatie over de reden waarom de documenten nog niet waren toegekomen onjuist was. Uw TNT-zending werd vervolgens getraceerd waaruit blijkt dat uw zending op 23 september 2012 toch werd ingehouden voor een douanecontrole. Verder blijkt dat uw post op 25 september 2012 aankwam in het depot te Luik (zie informatie administratief dossier). Dat uw documenten verloren zouden gegaan zijn bij TNT heeft u dan ook geenszins aangetoond en kan geenszins worden weerhouden ter vergoelijking voor uw onvermogen tot op heden een overtuigend begin van bewijs voor te leggen betreffende uw recente werkzaamheden als zanger/muzikant in Irak.

Dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs kan voorleggen betreffende uw identiteit en evenmin aangaande uw beweerde werkzaamheden als muzikant/zanger tot april 2012, kan reeds op het nodige gefrons onthaald worden en plaatst eveneens vraagtekens bij de waarachtigheid van de problemen die u omwille van uw werkzaamheden als muzikant zou hebben gekend in april 2012.

De twijfel aangaande uw beweerde problemen wordt verder ondersteund door uw incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aangaande een aantal kernelementen van uw relaas. Zo is het hoogst merkwaardig dat u voor april 2012 in Irak nooit enig probleem zou hebben gekend omwille van uw werkzaamheden als muzikant/zanger, minstens kunnen vragen worden gesteld bij het feit dat u zonder de nodige voorzorgsmaatregelen uw werk als muzikant uitvoerde tot april 2012. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat muzikanten sinds de val van het regime in 2003 door extremistische groeperingen werden gevisieerd, aangevallen en zelfs op grote schaal werden vermoord omwille van hun "on-Islamitische gedrag". Ook al blijkt uit de beschikbare informatie dat deze vervolgingen sinds de val van het regime zich voornamelijk voordeden in de hoofdstad Bagdad alsook in het zuidelijk gelegen Basrah, er wordt eveneens verwezen naar die gebieden die sinds de val onder de controle staan van Sjiitische en/of Soennitische extremistische groeperingen. Dat er bijgevolg in Mosul geen enkel probleem zou geweest zijn voor muzikanten, is geenszins aannemelijk. Hoe dan ook, er kan toch worden van uitgegaan dat u in Mosul op de hoogte was van de veelvuldige aanvallen en moorden op muzikanten alsook het feit dat velen het land ontvluchtten om hun leven te redden én bijgevolg op een meer omzichtige manier te werk zou gaan. Dat u, de algemene situatie indachtig, vaak in verschillende feestzalen ging optreden, bekendheid genoot en vaak geboekt werd voor huwelijksfeesten, twee videoclips opnam en 3 cd's uitbracht na de val van het regime (zie gehoorverslag CGVS p. 5), lijkt binnen deze context reeds weinig aannemelijk. De vaststelling voorts dat u, rekening houdende met de algemene situatie én gezien uw verschillende activiteiten, nooit problemen zou hebben gekend, doet het vermoeden rijzen dat u reeds langere tijd voor april 2012 uw werkzaamheden als muzikant/zanger stopzette en/of niet meer in Mosul verbleef.

Voorts kunnen, de houding ten aanzien van muzikanten sedert 2003 in het achterhoofd houdend, eens te meer vragen worden gesteld bij uw verklaringen dat u uw werkzaamheden zonder meer verderzette nadat extremistische groeperingen in maart 2012 leuzen achterlieten op de gevels van gebouwen en zeker nadat u thuis een dreigbrief ontving. Dat u hierbij bovendien nog verklaarde dat u ervan uitging dat deze brief afkomstig was van een criminele jongerenbende - waarmee u zelf overigens nooit problemen zou hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS p. 15) - getuigt voorts van een gebrekkige voeling met de realiteit wat eens te meer het vermoeden doet rijzen dat u op dat moment niet, zoals u beweert, werkzaam was als muzikant/zanger. Indien u daadwerkelijk werkzaam was als muzikant/zanger kan immers eens te meer worden verwacht dat u, gelet op de massale vergeldingsacties ten aanzien van deze "verraders", op een moment dat u zelf persoonlijk wordt bedreigd én van uw collega's en mensen bij de artiestenvakbond uitdrukkelijk de raad zou hebben gekregen om voorzichtig te zijn (zie gehoorverslag CGVS p.16 en 20), de link zou leggen met extremistische groeperingen en de nodige stappen zou zetten om uzelf in veiligheid te brengen. Dat u bovendien zelf uitdrukkelijk verklaarde dat u de dreigbrief niet serieus nam (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 16), mag eens te meer verbazen in het licht van de Iraakse context én ondermijnt in niet geringe

mate uw geloofwaardigheid. Dat u een dreigbrief voorlegde tijdens uw gehoor op het CGVS, kan voorgaande appreciatie niet omvormen. Er kan immers maar bewijswaarde worden toegekend aan een document wanneer het wordt voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu allerm minst het geval. Voorts, doch niet in het minst, kan hier nog worden opgemerkt dat het toch merkwaardig is dat u deze dreigbrief tijdens uw gehoor op het CGVS kon voorleggen. Immers, indien u er daadwerkelijk van uitging dat deze brief afkomstig was van een criminele jongerenbende en de dreiging niet serieus nam, kan de vraag worden gesteld waarom u deze brief dan gedurende 5 maanden heeft bewaard. Dat u deze brief bovendien, ondanks de explosie die in uw woning zou hebben plaatsgevonden, compleet ongeschonden kon voorleggen, doet nog maar eens vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid en vooral ok bij de herkomst van dit stuk. Rekening houdend met het feit dat het in Irak mogelijk is om allerhande documenten tegen betaling te verkrijgen, kan aan deze brief dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. De twijfel betreffende uw recente werkzaamheden als muzikant/zanger en bijgevolg aangaande de problemen die u zou hebben gekend, wordt voorts nog versterkt door uw verklaringen dat u de enige muzikant was in gans Mosul die problemen kende in 2012 (zie gehoorverslag CGSV p. 20).

In het licht van bovenstaande bevindingen kan eveneens ten eerste worden getwijfeld aan het feit dat uw vader, omwille van u en uw werkzaamheden, zou zijn vermoord. Dat uw verklaringen betreffende uw vaders dood bovendien niet stroken met de gegevens vermeld op de overlijdensakte ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. U verklaarde immers dat uw vader bij een aanval op de woning op 25 april 2012 rond 18u om het leven kwam (zie gehoorverslag CGVS p. 7, 17 en 18). De overlijdensakte stelt daarentegen dat uw vader op 25 april 2012 's morgens om het leven kwam. De vaststelling voorts dat overlijdensaktes op illegale wijze tegen betaling kunnen verkregen worden in Irak, maakt voorts dat sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document. Zelfs al zou het volstrekt geloofwaardig zijn dat uw vader overleed, quod non, dan nog heeft u geenszins aangetoond dat hij werd vermoord omwille van u en uw werkzaamheden bij een doelgerichte aanval op de woning. U heeft immers geen enkel tastbaar begin van bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat uw vader, zoals u beweerde, bij een aanval op uw woning om het leven kwam. Dat u hiertoe niet in staat bent, mag des te meer verbazen gezien de nationale garde en de politie ter plaatse zijn gekomen na de explosie van de woning én u zelf verklaarde dat er wel documenten over deze aanval moeten bestaan (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 18). U verklaarde voorts dat u aan uw broer zou vragen om voor deze stukken naar het politiekantoor te gaan. Tot op heden heeft het CGVS echter geen bijkomende stukken dienaangaande mogen ontvangen en, zoals hoger aangehaald, heeft u ook niet aangetoond dat u, om redenen buiten uw wil om, niet de mogelijkheid hebt om bijkomende stukken voor te leggen.

Ook de foto's die u neerlegde vormen geen overtuigend begin van de bewijs van de door u aangehaalde aanval op uw woning. Er kan immers op geen enkele manier worden nagegaan welk gebouw/huis op de foto's staat afgebeeld, aan wie dit gebouw toebehoort en evenmin onder welke omstandigheden het werd vernield. Dat uw vader bij deze aanval om het leven zou zijn gekomen, blijkt voorts ook geenszins uit deze foto's.

Rekening houdend met bovenstaande, kan eveneens te eerste worden getwijfeld aan het feit dat onbekenden naar u zouden zijn komen vragen na uw vlucht uit Irak. Ook al zouden mensen naar u zijn komen vragen, dan nog heeft u doorheen uw verklaringen geenszins aangetoond dat deze mensen kwade bedoelingen in de zin hebben en/of in verband staan met de problemen die u voor uw vlucht beweerd te hebben gekend. U verklaarde immers enkel via uw broer te hebben vernomen dat onbekenden naar u kwamen vragen in het kantoor waar u als muzikant heeft gewerkt. Wie die mensen waren en waarom ze naar u waren komen vragen, kon u echter niet verduidelijken. Evenmin heeft uzelf nog verdere navraag hiernaar gedaan (zie gehoorverslag CGVS p. 19).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt dat u er geenszins in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht

geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa blijft relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten werden hoger in de beslissing reeds uitvoerig besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker start met een theoretisch betoog en stelt te volharden dat zijn nationaliteitsbewijs niet vals is en dat hij dit bij de officiële instanties in Irak heeft aangevraagd.

Verzoeker betoogt dat hij aangaande zijn werk als muzikant getracht heeft om extra documenten te verkrijgen. Op zijn vraag heeft de vereniging van artiesten een nieuw attest opgesteld op 11 september 2012 waarin bevestigd wordt dat hij lid was van de vereniging sinds 1998 (stuk 12). Het origineel kan op eerste verzoek worden voorgelegd.

Aangaande zijn problemen omdat hij muzikant was, stelt verzoeker dat hij vier cd's heeft uitgebracht, zelfs nog één in 2010. Dit bewijst dat hij wel degelijk nog actief was als zanger in Irak tussen 2007 en 2012. De ontplofing van zijn huis wordt niet betwist door verwerende partij. Dit bewijst dat hij gevisieerd werd. Op vraag van verwerende partij heeft verzoeker zijn broer gevraagd extra documenten te verzamelen. Zijn broer heeft een pv opgestuurd waarin de feiten bevestigd worden door de politie (stuk 13).

Verzoeker betoogt tenslotte dat de vermelding van het overlijdensuur van zijn vader op het overlijdensdocument een vergissing moet zijn. Verzoeker heeft om 18 uur vernomen dat zijn vader gestorven was. Hij was toen aan het optreden. In het hoger vermeld pv blijkt dat de woning gebombardeerd werd en dat zijn vader daarbij gedood werd. Deze vaststelling werd gedaan om 15 uur (stuk 13). De politie kwam ter plaatse na een telefoon van de burens. Verzoeker en zijn familie werden pas later verwittigd.

Verzoeker herhaalt voorts kort zijn asielmotieven en stelt geen bescherming te kunnen krijgen in zijn land van herkomst.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals hierna zal blijken, in gebreke blijft. Verzoekers volharden in zijn verklaringen met betrekking tot zijn nationaliteitsbewijs, zonder de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande die steun vinden in het administratief dossier op concrete wijze te weerleggen, kan aldus geen afbreuk doen aan deze motieven.

2.6. De Raad wijst erop dat nu verzoekers identiteit niet is aangetoond, evenmin is aangetoond dat de stukken die hij naar voren brengt ter ondersteuning van zijn relaas, op hem betrekking hebben. Zoals voorts blijkt uit de bestreden beslissing heeft verzoeker evenmin aannemelijk gemaakt dat hij tot april 2012 als muzikant/zanger in Irak heeft gewerkt. De door hem voorgelegde stukken tonen dergelijke werkzaamheden tot april 2012 geenszins aan zoals blijkt uit de omstandige motivering. Thans legt verzoeker een attest neer van de vereniging van artiesten van september 2012 waaruit moet blijken dat hij wel degelijk als muzikant gewerkt heeft tot april 2012.

Evenwel blijkt dat het stuk dat verzoeker voorlegt een kopie betreft. Verzoeker heeft nagelaten een origineel hiervan neer te leggen. De Raad kent geen bewijswaarde aan dit stuk toe nu kopies gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Bovendien dienen stukken ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers relaas omwille van de talrijke vastgestelde onaannemelijkheden in dit relaas.

2.7. Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij cd's uitbracht bewijst dat hij wel degelijk nog actief was als zanger in Irak tussen 2007 en 2010 wijst de Raad erop dat verzoekers blote beweringen cd's te hebben uitgebracht niet ondersteund wordt door enig materieel bewijs. Enkele verklaringen kunnen maar een voldoende bewijs zijn in geval van onmogelijkheid deze verklaringen te staven; in het geval dat in redelijkheid de mogelijkheid bestaat die verklaringen te ondersteunen met stavingstukken, verliezen die hun absoluut geldend karakter en dienen zij met stukken te worden gestaafd, zoniet vernietigt de afwezigheid van stavingstukken zoals i.c. het geval is, de geloofwaardigheid van de enkele verklaringen. De Raad wijst er nog op dat, hoewel verzoeker expliciet gevraagd werd stavingsstukken voor te leggen zoals foto's van zijn optredens (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 9), verzoeker tot nu toe geen enkel overtuigend stuk heeft kunnen aanbrengen van zijn activiteiten als muzikant tot 2012. De stukken die verzoeker bij de commissaris-generaal heeft voorgelegd zijn ontdaan van bewijswaarde omwille van de vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker laat na deze vaststellingen met concrete argumenten te betwisten. Hiervoor werd het thans aan het verzoekschrift gevoegde stuk 12 besproken waaruit blijkt dat dit evenmin bewijswaarde heeft. Indien verzoeker werkelijk actief was als muzikant tot 2012, kan inderdaad van hem verwacht worden dat hij dit kan staven aan de hand van bewijskrachtige stukken. De vaststelling dat verzoeker hier niet in slaagt, samen met de onaannemelijke verklaringen, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.8. Met zijn betoog dat het feit dat de ontploffing van zijn huis niet betwist wordt de beweerde vervolgingsfeiten bewijst, gaat verzoeker volledig voorbij aan volgende motivering: *"Zelfs al zou het volstrekt geloofwaardig zijn dat uw vader overleed, quod non, dan nog heeft u geenszins aangetoond dat hij werd vermoord omwille van u en uw werkzaamheden bij een doelgerichte aanval op de woning. U heeft immers geen enkel tastbaar begin van bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat uw vader, zoals u beweerd, bij een aanval op uw woning om het leven kwam. Dat u hiertoe niet in staat bent, mag des te meer verbazen gezien de nationale garde en de politie ter plaatse zijn gekomen na de explosie van de woning én u zelf verklaarde dat er wel documenten over deze aanval moeten bestaan (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 18). U verklaarde voorts dat u aan uw broer zou vragen om voor deze stukken naar het politiekantoor te gaan. Tot op heden heeft het CGVS echter geen bijkomende stukken dienaangaande mogen ontvangen en, zoals hoger aangehaald, heeft u ook niet aangetoond dat u, om redenen buiten uw wil om, niet de mogelijkheid hebt om bijkomende stukken voor te leggen. Ook de foto's die u neerlegde vormen geen overtuigend begin van de bewijs van de door u aangehaalde aanval op uw woning. Er kan immers op geen enkele manier worden nagegaan welk gebouw/huis op de foto's staat afgebeeld, aan wie dit gebouw toebehoort en evenmin onder welke omstandigheden het werd vernield. Dat uw vader bij deze aanval om het leven zou zijn gekomen, blijkt voorts ook geenszins uit deze foto's."* Hieruit blijkt dat de aanval op verzoekers huis geenszins als een onbetwist feit wordt aanvaard.

Thans legt verzoeker bij het verzoekschrift een stuk neer (stuk 13) om de aanval op zijn huis te bewijzen, met name een PV van de politie. De Raad stelt wederom vast dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een kopie. De Raad ontzegt bewijswaarde aan dit stuk omdat kopies gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen zijn.

De Raad wijst er voorts op dat verzoeker met dit document een bijkomende tegenstrijdigheid toevoegt aan zijn relaas. Immers verklaarde verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk: *"Om 18u werd mijn huis opgeblazen en werd mijn vader vermoord {...}"*. Verzoeker verklaarde verder dit nieuws rond 18u30

vernomen te hebben op het feest. (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 17). Uit het PV (stuk 13) dat verzoeker thans voegt aan zijn verzoekschrift, blijkt dat de politie al om 15 uur vaststelling deed van de aanval op verzoekers huis en dat zijn vader hierbij om het leven kwam. De vaststelling dat verzoekers verklaringen dermate tegenstrijdig zijn met het stuk dat hij thans bijbrengt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de authenticiteit van dit stuk. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij pas later verwittigd werd over de aanval, kan geenszins afbreuk doen aan zijn duidelijke en niet voor interpretatie vatbare verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat zijn huis om 18u werd opgeblazen, hetgeen in tegenstrijd is met de inhoud van het thans voorgelegde PV en aldus op fundamentele wijze zijn asielrelaas verder ondergraaft.

2.9. Met zijn a posteriori betoog dat in de overlijdensakte van zijn vader een vergissing moet staan omtrent het tijdstip van overlijden, slaagt verzoeker er voorts geenszins in afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid dienaangaande tussen zijn verklaringen en de inhoud van dit document. Van verzoeker, die stavingsstukken voorlegt ter ondersteuning van zijn relaas, mag verwacht worden dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. De vaststelling dat verzoekers verklaringen hiermee niet overeenstemmen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.10. De Raad oordeelt dat, gelet op de motieven van de bestreden beslissing en de bespreking hoger, niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Tevens voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Tevens voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker betoogt dat zijn profiel als zanger in Irak niet in twijfel wordt getrokken. Zanger is een risicoberoep in Irak, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Het is dan ook onmogelijk voor hem terug te keren naar Irak.

Volgens verzoeker – die verwijst naar informatie gevoegd aan het verzoekschrift – is er nog steeds sprake van een aanhoudende conflictsituatie in Ninewa. Bovendien blijkt hieruit dat Mosul een van de gevaarlijkste steden van Irak is. Uit de bijgevoegde artikels blijkt volgens verzoeker dat er tijdens de maanden april tot juli bijna dagelijks aanslagen zijn waarbij burgers gewond raken en zelfs hun leven verliezen. De situatie is tot op heden niet stabiel.

Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere landen niet aan de orde is. De commissaris-generaal dient de Belgische wetgeving te respecteren, een wetgeving die op het vlak van subsidiaire bescherming ruimer is dan de wetgeving in andere EU-landen, aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn waarin slechts een minimale norm wordt vooropgesteld. Verzoeker verwijst naar de memorie van toelichting bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en de gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker houdt onterecht vast aan zijn profiel als zanger en toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Mosul nog veiligheidsincidenten voorkomen, doch bij de beoordeling van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met diverse objectieve elementen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt besproken, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van de incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Uit deze informatie, waarin terdege rekening wordt gehouden met het feit dat in verzoekers regio van herkomst nog bomaanslagen en doelgericht geweld voorkomen, blijkt dat het geweld dat nog plaatsvindt in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont. Dit wordt overigens bevestigd door de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn. Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies dient te worden opgemerkt dat de inhoud hiervan niet opweegt tegen de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier. Deze tekst, waarin bovendien slechts op zeer algemene wijze en in enkele zinnen wordt ingegaan op de situatie in verzoekers regio van herkomst, heeft immers tot doel advies te verstrekken aan reislustige personen, maakt daartoe een analyse van de veiligheidssituaties en -risico's voor reizigers en houdt daarbij expliciet rekening met het feit dat buitenlanders in Irak specifiek doelwit uitmaken van bepaalde acties. Als dusdanig heeft het geen betrekking op de veiligheidssituatie en -risico's voor Iraakse burgers. Wat verzoeker tracht aan te tonen middels de neergelegde mail van Iraq Body Count omtrent het verschil tussen hun cijfers en deze uitgaande van de Iraakse regering wordt in het geheel niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Mosul subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, verwijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van

die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.14. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER